

rører fra en Kverulant. Jeg vil bede de ærede Medlemmer, som maatte tvivle derom, læse dem, saa er jeg sikker paa, at de vil faa det samme Indtryk.

Jeg skal nærmere belyse denne Mands Optræden. Under Undersøgelsen for Retten møder han ikke mindre end 6 Gange og anmoder om at maatte afgive Forklaring. Hver Gang afleverer han skriftlige Fremstillinger, som han supplerer med mundtlige Forklaringer. Skønt han hver Gang paa Dommerens Spørgsmaal, om han har mere at anføre, svarer benægtende, kommer han dog igen atter og atter med nye Dokumenter og nye Forklaringer. En af hans sidste Forklaringer gik ud paa, at Vagtmesteren kom bedøvende Midler i den Kaffe, som om Natten serveredes for Klageren, der var Natbetjent, for saaledes at bevirke, at denne faldt i Søvn paa Posten. Til sidst — efter at han 6 Gange har mødt i Retten — afleverer han umiddelbart forinden Sagens Afslutning til Dommeren ikke mindre end 26 nye Dokumenter. Efter at Dommeren altsaa 5 Gange har spurgt ham, om han har mere at tilføje, og efter at han lige saa mange Gange har erklæret, at han ikke har mere at tilføje, kommer han med 26 nye Dokumenter! Dette er Dommeren lidt for stift, og Dommeren bemærker til Protokollen, at han ikke finder Anledning til paa det Grundlag at foretage yderligere Afhøringer. Det forstaaer jeg saa godt, jeg selv vilde have gjort det samme. Dommeren sender saa meget rigtigt samme Aften disse 26 nye Dokumenter til Fængselsdirektøren og beder ham om at lægge dem ved Sagen, idet Dommeren erklærer, at han finder dem „intetsigende og vrøvlagtige“. Alle disse 26 Klager har Fængselsdirektøren ogsaa tilstillet Udvalget. En af dem gaar ud paa, at der skulde bestaa et Komplot mellem Anstaltens Inspektør og Postmesteren i Nyborg om hemmeligt at aabne den til Hr. Halm ankomne Post! Hvis man ikke før har troet, at denne Mand var Kverulant, for ikke at sige noget værre, saa antager jeg, at man vil forstaa det, naar han kan fremkomme med noget saadant.

Jeg har her ridset et lille Billede op af det Trekløver, som det ærede Medlem har allieret sig med, og det er ridset op paa Grundlag af disse 3 Herrers egne Klager og egen Optræden under Undersøgelsen. Naar det ærede Medlem i sin Betænkning — og det andet ærede Medlem af Mindretallet er jo medansvarlig derfor — siger, at der var 15 Betjente, som havde udtalt sig imod Aanden og Tonen paa Anstalten og imod Anstaltens

Ledelse, 14, der havde udtalt sig delvis imod, og kun 14, der havde udtalt sig for — og disse skulde endda have gjort det paa en meget valen og svag Maade —, saa vil jeg erklære dette for ganske urigtigt. Jeg har nu, efter at Betænkningen er afgivet, foretaget en ganske nøjagtig Gennemgang af alle Forklaringer og meget objektivt undersøgt, hvorledes det forholdt sig med disse Udtalelser for og imod, og jeg tør sige, at det er ganske urigtigt, hvad Mindretallet her anfører. Det andet Medlem af Mindretallet er ikke til Stede, hun er fraværende paa Grund af Sygdom; ellers vilde jeg have spurgt hende, som dog er Jurist, om hun virkelig med god Samvittighed har sat sit Navn under det; som er skrevet i denne Betænkning. Det vil jeg i alt Fald gerne have bekræftet af hende selv, før jeg tror, at hun har sat sit Navn under efter ganske nøje at have undersøgt Forholdet.

Jeg har foretaget en nøje Optælling. Af de 44—45 Funktionærer, som er afhørte, er der mindst 38 eller 39, som udtaler sig ganske afgjort baade for Aanden og Tonen og for Fængslets Ledelse, som ikke kritiserer Ledelsen eller Aanden og Tonen paa noget som helst Punkt. De eneste, der kritiserer, er dette Trekløver, jeg her har nævnt, de Herrer A. B. Jensen, Halm og Steffensen. Dem omtaler de ganske vist, men det er langt fra smigrende Ord, der kommer om dem. Jeg har nogle af de Ting, som de har sagt, og som nævnt, overalt, hvor de udtaler sig om Tonen og Aanden blandt Personalet, refererer deres Udtalelser sig kun til disse 3 og ikke til nogen som helst anden, og saa rakker de for øvrigt gensidig hinanden ned efter Noder; det er nemlig et Særkende for dem, at de tildænger hinanden med de værste Beskyldninger og Skældsord. De Betjente, som har omtalt disse tre, betegner dem bl. a. som „uheldige Elementer, der giver Anledning til Kiv og Spektakler“, som „daarlige Betjente, der ved deres megen Vrøvlen og Bagtalelse om deres foresatte volder Ufred og Utilfredshed“. De kalder dem „løgnagtige“, „meget snakkesalige“, „Vrøvlhoveder“ o. l., siger, at de er almindelig forhadte af Personalet, o. s. v. i den Dur.

Det er altsaa disse 3 Elementer, som det ærede Medlem i væsentlig Grad har som Kilde for sin Interesse for Anstalten. At det ærede Medlem ikke i sin Betænkning anfører et eneste Ord om de Forklaringer, som er afgivne om disse tre, siger sig selv — det noterer jeg blot for Fuldstændigheds Skyld. Enhver, der læser det ærede Medlems